

Viața mea, dragilor, a fost O poveste obișnuită... O poveste ca în basme. Am trăit-o printre Ciulinii Bărăganului, dorind să fiu Aproape de soare. În tinerețe m-am simțit Flăcăul și focul ispitit, fără odihnă, de Drum nou, nebătătorit de nimeni. Mi-a plăcut să trăiesc o mulțime de experiențe și, prin ele, tot atâtea crâmpie de viață. Așa se face, dragii mei, că am fost Celebrul 702, dar am tânjit și după Lada de zestre. Ce să vă mai spun? Furatul la noi e vechi. Are tradiție. Se fura și pe când eram eu tânăr. E drept că nu atât de mult ca astăzi.

Și, cum eram eu cu ochii pierduți în zare, numai ce-l aud pe regizorul Ion Popescu Gopo, care mă simpatizează tare mult, trezindu-mă din visare: - S-a furat o bombă! Florine - îmi zice - ai curaj să afli la cine-i? -Mai degrabă mi-ai cere să fac niște Pași pe lună că tot îi la modă, acum, cucerirea Cosmosului. -Nu, Florinel, îmi zice. Nu e timpul să faci pași pe lună. Mai bine întoarce-te la istorie, în trecut, că nu degeaba spune Eminescu: „Trecutul și prezentul/ Sunt a filei două fețe/ Vede-n capăt începutul/ Cine știe să le-nvețe”. Ia, fii, tu, bun și încarnează-te într-un personaj din Neamul șoimăreștilor că, a trecut atâta timp de atunci și ai cam uitat, iar cine uită istoria e condamnat să o

repete. Hai, fă un bine neamului tău de români!

Într-o altă împrejurare, când mintea lui Gopo era captivată, de cine știe ce proiecte, am zis așa, ca pentru mine: De-aș fi Harap Alb. „Și cine te împiedică?” mă ia la rost Gopo. Așa am învățat eu, pe propria-mi piele că, în viață e bine să mă feresc de omul roșu și, mai ales, de cel spân. Doamne ce ne-am mai distrat în Șapte băieți și o ștrengăriță!

N-o să uit, cred, niciodată, nu-mi era teamă de nimic. Am străbătut, fără să am măcar o lanternă, Tunelul din inima munților. Mi-au fost oferite, ca recompensă, Frumoasele vacanțe, undeva, pe Coasta de Azur. Le mai port încă în suflet și acum. Începusem să cred că am venit pe lume cu o menire a mea, specială și că nimic nu mă va împiedica s-o îndeplinesc. M-am implicat, până la uitarea de mine, în Bătălia pentru Roma și m-am aflat printre cei al căror nume dăinuie încă în marmura din care s-a născut Columna. Spiritul meu de om liber, m-a adus între Haiducii lui șapte cai. Doamne, ce vremuri! Călăream întrecându-mă cu șoimul în zbor. Nu doar l-am jucat pe unul din bravii căpitani ai lui Mihai Viteazul, ci am fost în carne și oase, gata să-mi dau viața ca „pohta ce-a

pohtit-o”

Domnul Întâiei Mari Uniri a Românilor, să se îndeplinească. Am traversat, în nechibzuința tinereții mele, prin Săptămâna nebunilor, să fac investigații și să dau de Zestrea domniței Ralu. N-am cuvinte destule, dragii mei, să vă povestesc ce fantastice Aventuri la Marea Neagră am trăit când din senin, au aterizat pe plajă Parașutiștii. Mai apoi, am avut marele noroc de a da viață unuia dintre fiii lui Ștefan cel Mare, să fiu astfel aproape și să-i cunosc, deopotrivă, înălțările fulgerătoare dar și momentele de cumpănă când, deși îngenuncheat, grație credinței în Dumnezeu, află în sine puterea de a se ridica și, în cele din urmă, din învins să devină biruitor.

Tot pe vremea aceea, a sângelui fierbinte dogorîndumi trupul, mi s-a încredințat să joc într-o peliculă de succes Agentul Straniu. Un personaj de două ori ciudat. O dată pentru mine, cel care-l interpretam, dar și pentru ceilalți, care se străduiau să-i descopere identitatea. I-am făcut față.

Ulterior am fost un personaj de legendă în Frații Jderi, trăind momentele fierbinți, nu doar pe câmpul de luptă alături de Măria Sa Ștefan, dar și de iubire de sevele străbunei glii moldave. Cum aş putea să uit vreodată Un August în Flăcări, trăit cu speranță de toți românii, nebănuind, câtuși de puțin ceea ce avea să urmeze?! Timpul trecea și, odată cu el, începea să se împutineze vлага ce mă purtase mai mereu pe culmi. Atunci m-am hotărât să plec să caut și să găsesc Elixirul tinereții și Comoara din Carpați.

A trebuit să înfrunt, într-o încleștare pe viață și pe moarte, Cuibul salamandrelor. După aceea, m-am trezit implicat într-un proces încâlcit care trena la nesfârșit. Când s-a ivit o geană de speranță, stând în sală pentru a afla verdictul, mi-a venit să cad din picioare când am auzit, nu mai știu pentru a câta oară, formularea Instanța amână pronunțarea. Roșcovanul, care era în dreapta mea, văzându-mă așa de pierit, m-a bătut încurajator pe umăr, spunându-mi că în viață e bine uneori să te prefaci că ești Tufă de Veneția. L-am ascultat și parcă m-am mai liniștit. Nu pentru mult timp, fiindcă prietenul meu, născut în Prisăceaua Mehedinților, regizorul Geo Saizescu, m-a momit și am acceptat să joc în filmul Eu, tu și Ovidiu, care m-a captivat, dăruindu-mi fluvii de energie sufletească și fizică. M-am avântat cu toată convingerea că eram dator să o fac în Războiul pentru independență. O experiență,

care m-a marcat pentru tot restul vieții.

A fost, așa, ca o Regăsire cu mine însumi cel din toate experiențele trăite până atunci. Nu mi-a plăcut niciodată calea de mijloc, aurea medicritatis, care te ferea de pericole dar te ținea într-o amortire a sângelui cu care nu m-am împăcat niciodată. Adevărul este că am fost mereu Rug și flacăra și o să fiu până la Ultima frontieră a morții, către care, cu sau fără voia mea, mă îndrept călcând apăsător pe Drumul oaselor, ocolind cu dibăcie Rețeaua „S”, aflată mai tot timpul pe urmele mele. Am valorificat în contextul momentului istoric în care am jucat, prin mimică și gesturi, tâlcul conținut în parola Trandafirul galben, oferit mie de una dintre frumoasele timpului. Să pot pătrunde cât mai adânc în Misterele Bucureștilor, m-am deghizat în Galax, omul păpușă.

Mi-am pus Masca de argint și, în final, am câștigat Rămășagul, costând în Colierul de turcoaze ce mi-a fost oferit de un demon cu chip de înger care încercase, fără să reușească, Racolarea mea. Din nenumăratele întâlniri și experiențe reprezentând în fapt viața mea, am deprins un adevăr fundamental pe care-l mărturisesc și vouă: Totul se plătește.

Îngăduiți-mi să rostesc: În fiecare zi mi-e dor de tine, viață și de oamenii acestei țări, în care Dumnezeu a binevoit să mă nasc. P.S.: Acest text i l-am prezentat distinsului actor Florin Piersic, anul trecut, (2022), când a împlinit 87 de ani. Întrebându-l dacă l-ar deranja publicarea sa, dacă îi convine acest portret, pe care l-am realizat, apelând la o parte din titlurile filmelor în care a jucat, lăsându-ne chipuri de personaje memorabile.

Mi-a răspuns imediat: „- Dimpotrivă. Acolo este o parte din mine, aceea de actor pe care am iubit-o cel mai mult. Mulțumesc și aștept să-mi oferiți revista în care va apărea”.

Geo Călugăru